

La trobada d'Ornella

Ornella Vanoni va passar per València. Va venir a cantar en un recital de la Trobada de Música del Mediterrani, al qual es podia accedir només per invitació. Va ser breu, però va ser i és suficient.

Ornella Vanoni va passar per València com guinda final de la Trobada de Música del Mediterrani. Per a un festival polèmic i en rebaixes, una cantant de *qualité* que s'apressava a declarar: "Sóc una cantant mediterrània, però no faig música mediterrània o d'arrels mediterrànies". En la presentació del recital la Vanoni no tingué cap inconvenient a retolar el festival —la Trobada— com el de la "Cançó Mediterrània". No sabem si en homenatge a aquell festival barceloní dels anys seixanta o al més recent de Palma de Mallorca, on, per cert, va ser també l'encarregada de posar el punt final i musical.

Enfudada en un vestit *sexy* i transparent —reminiscències de la Dietrich— de Gianni Versace —el seu modista preferit—, va passejar la seua indiscutible classe i una selecció dels seus èxits per l'escenari del Palau de la Música. Al matí, una desganada Ornella —tot i

que la representant discogràfica volia fer-nos creure el contrari— contestava a les nostres preguntes esgranant monosíl·labs. No sabem si era l'hora —la cantant s'acabava d'alçar del llit— o que realment aquesta milanesa, *creada* per Giorgio Strehler, el seu Pygmalíó, no es caracteritza per posseir el do de la conversació. "No pensava ser cantant, jo el que volia era ser actriu i formar-me en el Piccolo, però allí Giorgio Strehler em va escoltar en una comèdia i va canviar el meu destí". A banda de canviar el seu destí professional, la cantant i el director van viure junts al llarg d'alguns anys, per a escàndol de la família de la cantant.

Amb un Palau de la Música *ocupat* per les bases del Partit Popular i d'Unió Valenciana, la Vanoni va oferir un lleuger concert amb temes de Luigi Tenco, Gino Paoli, Vinicius de Moraes, Roberto Carlos o de la mateixa cantant. Desafortu-

nadament l'acústica del Palau no és la més adequada per als recitals de música pop i al llarg de tot el concert es va patir un excessiu volum musical. "M'agrada que la cançó siga rica en melodia, amb una lletra capaç d'emocionar-me. Per això m'agraden molt les cançons de Vinicius de Moraes, un home fantàstic, un gran poeta, no solament de la literatura, sinó de la vida".

Brel, Aznavour, Bacharach, Modugno, Dario Fo, són alguns dels noms que han desfilat pel seu brillant palmarès musical. Adora Joan Manuel Serrat, però no s'ha donat l'oportunitat encara de cantar algun tema seu. "Per a mi és un gran lletrista i intèrpret i m'agradaria en un futur cantar alguna cançó d'ell". Amb Gino Paoli la cantant va realitzar una llarga gira per Itàlia. "Va ser un espectacle meravellós, amb una grandíssima complicitat entre ell i jo. Ens divertírem molt i el públic s'ho va

passar molt bé amb aquest *joc amorós* que només passava sobre l'escena". Precisament amb el cantant i autor de *Sapore di sale* va viure un intens idil·li en els anys seixanta. "Jo necessite sentir-me sempre propietat d'algú. Saber que pertany a un home i que aquest em domina".

Al voltant de trenta anys en l'espectacle i amb una trentena llarga de discos, la Vanoni ha cantat quasi tots els gèneres, fins i tot la comèdia musical —*Rugantino*— o la cançó popular napolitana. Al recital del Palau va oferir precisament una peça d'aquest darrer gènere. "Sóc una persona de gustos eclèctics. M'encanta, per exemple, la música que fa un Paolo Conte, he cantat coses seues però és un intèrpret molt especial, la seua música és massa personal; o un Lucio Dalla, un cantant pel qual estic boja, i és clar, un Gino Paoli, un Fabrizio de André, De Gregori o un Pino Daniele. Jo

Ornella Vanoni.

"No pensava ser cantant".

JOAN CELRÀ

cante quan estic contenta, quan em ve de gust. I m'agrada triar les cançons i els autors amb els quals m'identifiqué".

El públic va aplaudir generosament la cantant. Un públic totalment convidat i que, en la seua majoria, escoltàvem per primera volta a la Vanoni. Al final un ram de flors i un bis. Entre el públic, Vicent González Lizondo acompanyat de la seua senyora —increïblement vestida de blanc— departia amb el president del Partit Popular, Pedro Agramunt, acompanyat de la seua senyora —elegantment vestida de roig—.

El regionalista —¿per necessitats fisiològiques?— va haver d'absentarse dues voltes al llarg del recital. La també regionalista i encarregada de la promoció turística de la ciutat i de les obres socials, Maryen Beneyto, sense companyia sentimental, sobreixia amb la seua cabellera dallanesca al pati de butaques. Lluís Fernández, director de la Mostra de Cinema, prenia notes per al seu pròxim festival. Per part de l'esquerra oficial, absència total. I suposem que l'elegant i refinada dama milanesa, tal com va arribar, se'n va anar. Amb els seus monstres-labs, els seus medicaments homeopàtics, i el seu vestit, *sexy* i transparent de Gianni Versace.

Carles Gàmez

Una trobada 'comme il faut'

Molts s'ha esquinçat les vestidures per la programació de la Trobada de Música del Mediterrani d'enguany. L'Ajuntament de la senyora Rita Barberà i el senyor Vicent González Lizondo donant un gir copernicà —com havia de ser— decidiren prescindir de la cosa ètnica per recórrer als de casa, que, amb sort, potser els eixia més barat. Atenció, no es tractava de contractar un Raimon —que a ell ja el contracta la Conselleria de Cultura— o un Ovidi Montllor, que té massa accent alcoià i damunt no viu ací. La cosa era més senzilla. Del festival de moros i cristians gestionat com més va amb més desgana pels socialistes, el nou

Ajuntament apostava per les *vedettes* de la cançó melòdico-vocal-local. En la tria, aquesta volta no entraven ni les Rositas Amores, ni Titis ni tampoc Lluís Miquel, que amb la seua Patxinguer Z posa sempre la nota marxosa i *revival*.

Quatre serien aquesta vegada els triats per a la glòria: Dova, rescatada per a l'ocasió del túnel del temps; Juan Bau, i Salomé, de bolero i fonètica rabiosament valenciana. Els nostres lingüistes haurien de donar un premi a aquesta dona, capaç de fer l'accent més barcelonès de Tortosa cap amunt, i el valencià més sainenesc entre nosaltres, els valencians.

El cantant Francisco, ara una mica de

mal borràs, completava el cartell.

Tampoc en aquesta ocasió el públic va respondre com s'esperava. La manca de públic i de suport popular que la dreta regionalista retreia a la Trobada també va ser aquesta vegada el signe del festival, com es lamentava el regidor regionalista. I és que veure cantar una Dova els seus eterns *gitanos*, l'*Estrella de David* de Juan Bau o el *Latino* de Francisco no fa eixir el personal en una nit d'octubre. Encara que siga gratis. Al final, per descomptat, interpretació de l'himne regional a càrrec dels cantants per a goig del líder regionalista. *Comme il faut*.

C.G.